

1

*Heej syl kzie dat je online bent. kom je vnaaf bij me?
Heb vet nwe cd gkocht xxx irm*

nieuwsgierig!!! okeej tot straks xxx syl

‘Sylvia, ik wil graag dat je mijn nieuwe vriend ontmoet.’

‘Heb je alweer een nieuwe relatie?’ Sylvia kijkt haar moeder verbaasd aan. ‘Mam, ik wil het niet.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat ik daar geen zin in heb.’

‘Maar met Luido is het serieus, echt waar!’

‘Dat zei je bij de vorige ook.’

‘Sylvia! Luido is mijn vriend!’

‘Je bent toch niet doof? Je hoort toch wat ik zeg? Ik wil het niet!’

‘Luido wil ook graag kennis maken met jou. Het is toch ook normaal dat je weet wie mijn nieuwe vriend is, vind je niet?’

Sylvia beseft zelf maar al te goed dat haar antwoorden brutaal zijn. Maar dit keer zal ze niet toegeven. Niet alweer kennis maken met een nieuwe vriend. ‘Nodig je papa ook uit?’ Het klinkt sarcastisch.

‘Sylvia!’

‘Waarom niet? Maken we er een gezellige avond van. We kunnen herinneringen ophalen aan vroeger. We pakken er een paar vakantiefoto boeken bij: “Wintersport in Oostenrijk”, “Een zomerse kampeervakantie in Frankrijk”, “Fietsen langs de Donau”...’

‘Waarom zeg je dit allemaal? Waar heb ik dit aan verdiend?’

Weet je dat je me hiermee erg verdrietig maakt?’
‘Ik maak jou verdrietig? Ik maak jÓú verdrietig? En wat heb je mij aangedaan?’ Ze kijkt haar moeder verwijtend aan.
‘Dat hebben we toch besproken? Samen met je vader?’
‘Besproken? Het was een mededeling, meer niet. Een mededeling van vijf minuten. In vijf minuten heb jij mij verteld dat jullie besloten hadden te gaan scheiden. Vijf minuten, ma. Langer duurde het niet. En papa luisterde alleen maar. Ik heb heus wel gezien hoe hij zich voelde. Het was jouw beslissing, niet de zijne.’

Moeder en dochter zitten samen op één bank, maar de afstand tussen hen is kilometers breed. Sylvia heeft haar moeder tijdens het gesprek steeds recht in de ogen gekeken om haar woorden kracht bij te zetten. Om te laten voelen hoe zij erover denkt. Soms is haar moeder lucht voor haar. Gewoon lucht. Af en toe heeft ze zelfs haatgevoelens. Het is allemaal heel dubbel. Wat wil haar moeder nu eigenlijk van haar? Moeder heeft haar vader twee jaar geleden in de steek gelaten. En nu wordt van haar verwacht dat ze zomaar een nieuwe vriend accepteert? Haar moeder ruilde haar vader gewoon in voor een ander, die haar trouwens al weer heeft verlaten. En daarna weer een ander. En nog één. En nu heeft ze Luido om kennis mee te maken. Dit is alweer de vierde man die in huis komt. De vierde in twee jaar tijd om kennis mee te maken. ‘Dag, ik ben Sylvia. Aangenaam. Leuk dat u - of mag ik jij zeggen? - er bent.’ Ze wil het niet meer. Steeds kennis maken met een andere man, met ‘mijn vriend’, zoals haar moeder steeds zegt. ‘Sylvia, het is mijn vriend.’
Ja, ja, wie weet hoeveel nieuwe vrienden er nog komen...

Sylvia kijkt haar moeder aan. Ze is een beetje rustiger geworden. ‘Echt, mam, ik wil het niet. Bovendien, ik heb

vanmiddag met Irma gechat en met haar afgesproken dat ik vanavond naar haar toe ga. Hoe laat komt je nieuwe vriend?’

‘Luido komt tegen acht uur. Om tien uur gaat hij weer, omdat hij nachtdienst heeft.’

‘Nachtdienst?’

‘Hij werkt bij een bewakingsdienst.’

‘Spannend, hoor.’ Terwijl ze dit zegt, kijkt ze haar moeder spottend aan. ‘Hopelijk voor jou heeft hij ook wel eens dagdienst!’

Ze ziet haar moeders ogen glinsteren.

‘Hoe lang ken je hem al?’

‘Luido is een jeugdvriend.’

‘Een jeugdvriend?’

‘Vijf maanden geleden ongeveer ontmoette ik hem toevallig in de schouwburg. We hebben toen iets gedronken en sinds die tijd zien we elkaar regelmatig.’

‘Ik heb er anders nooit iets van gemerkt.’

‘Ik kwam steeds bij hem thuis.’

‘Is hij ook gescheiden?’

‘Ja.’

‘Waarom heb je me helemaal niets gezegd?’ Het klinkt beschuldigend.

‘Ik wilde eerst wat meer zekerheid. Met de vorige mannen was ik iets te enthousiast. Ik merkte ook dat jij het niet leuk vond.’

‘Nee, je hebt gelijk. En ik vind het nog steeds niet leuk!’ Sylvia kijkt haar moeder aan. ‘En ik wil nog steeds niet kennis maken met die jeugdvriend van je.’

Haar moeder zegt niets. Ze kijkt haar dochter verdrietig aan. Dan zegt ze zachtjes: ‘Ga maar. Ga maar naar Irma. Doe haar de groeten. Kom alsjeblieft niet later dan één uur thuis. Roep even als je weer thuis bent.’ Terwijl ze opstaat, zegt ze: ‘En kleeid je een beetje fatsoenlijk aan, Sylvia.’

Met een hooghartige blik haalt Sylvia haar schouders op en stampst vervolgens de trap op naar haar eigen kamer. De deur valt met een klap dicht.

Ze is blij met de laptop die ze van haar vader kreeg voor haar zestiende verjaardag. Nu kan ze tenminste op haar eigen kamer chatten en mailen. In de woonkamer, waar de pc staat, voelde ze steeds de priemende ogen van haar moeder in haar rug. Nu kan ze lekker vrijuit bezig zijn, hoewel haar vader haar wel heeft gewaarschuwd geen gekke dingen te doen.

Als Sylvia even later de buitendeur achter zich dichtslaat, ziet ze een grote BMW de parkeerplaats op rijden. De chauffeur kijkt in haar richting. Luido, denkt ze. Hun blikken kruisen elkaar vluchtig, maar Sylvia maakt snel het kettingslot los, gooit die om het zadel en fietst weg. Klok-kijken kan hij in elk geval niet, denkt ze, als ze op haar horloge kijkt. Het is vijf over half acht.

Met Irma is ze al bevriend vanaf de basisschool. Samen met Lysanne en Roland kregen ze in groep acht een havo/atheneum-advies. En nu - ze trekken nog altijd veel met elkaar op - zitten ze alle vier in de atheneum 4a klas van het H.A. Weggemans College.

Irma is net als zichzelf een flapuit. Irma weet van zichzelf dat ze gebekt is. Brutaal, krijgt ze wel eens als verwijt van sommige leraren te horen. Maar ze vindt zelf dat ze gewoon eerlijk voor haar mening uitkomt. Misschien wel eens te vroeg conclusies trekt, maar wel toegeeft als ze fout zit.

Lysanne is zachtaardig, een beetje teruggetrokken ook. Zij woont sinds de scheiding van haar ouders bij haar vader. Haar moeder ziet ze af en toe.

Roland is een stoere bink met een klein hartje. Hij heeft sinds kort een tatoeage op zijn bovenarm, maar heeft er alweer spijt van dat hij die heeft laten zetten. Hij is al bijna achttien. Ze weet dat Roland op de basisschool in groep vijf is blijven zitten vanwege een ernstige longaandoening. Hij heeft toen maanden in het ziekenhuis gelegen. Hij is ook vaak ziek thuis. Ze vindt het maar stom dat zijn ouders gewoon thuis roken. Je kunt het ruiken aan zijn kleren. Hij draagt altijd een vieze rooklucht bij zich. Je zou kunnen zeggen dat hij zijn hele leven al verplicht wordt met zijn ouders mee te roken.

Onderweg belt ze Irma.

‘Hi, Syl.’ Alsof Irma zit te wachten op het telefoontje, zo snel neemt ze op. ‘Waar ben je nu?’

‘Halverwege. Ik ben net ontsnapt aan een kennismaking.’
‘Een kennismaking? Heeft je moeder alweer een nieuwe vriend?’

‘Ja. Luido heet-ie. Luido, alleen de naam al.’

‘Heb je hem ook gezien?’

‘Heel even. Net toen ik uit de lift kwam, draaide er een grote BMW de parkeerplaats op. Ik denk dat hij het was. Hij is nachtwaker, vertelde mijn moeder. Het is een jeugd-vriend van haar, die ze toevallig in de schouwburg tegenkwam. Ze ontmoeten elkaar al een maand of vijf, meestal bij hem thuis. Meer weet ik niet van hem. Mijn moeder ratelde maar door, maar ik was er helemaal klaar mee.’

‘Maar je hebt hem zo-even in de auto gezien. Ziet-ie er sexy uit?’

‘Weet ik niet, daarvoor ging het te snel. Maar zeg eens, moet ik bij jou thuis komen of zal ik direct naar ons stam-café gaan?’

‘Kom maar eerst bij mij. Ik heb vanmiddag een nieuwe game gekocht voor mijn Wii.’

‘Ken ik het?’

‘Nee, ik denk het niet. Het is nog maar pas op de markt en je krijgt uitleg van een persoonlijke coach.’

‘Oké, ik ben zo bij je.’

Al fietsend laat ze haar gedachten de vrije loop. Ze weet dat ze muzikaal is en redelijk goed kan dansen. Bovendien ziet ze er goed uit met haar lange blonde haren. Veel jongens uit haar klas zijn al eens verliefd op haar geweest, maar alleen met Romario Tels is ze echt bevriend geweest. Vier maanden en drie dagen...

In de klas noemen ze hem Tels, omdat er nog een Romario in de klas zit. Toen ze het met Tels uitmaakte, is hij heel erg boos op haar geweest. Hij voelde zich verne-derd, omdat hij vond dat hij recht op haar had. Dat sloeg natuurlijk nergens op, vond Sylvia. Maar misschien heeft

het ook met zijn afkomst te maken. Oorspronkelijk komt hij uit Brazilië, maar als baby is hij geadopteerd door een Nederlands echtpaar. Om Tels te overtuigen dat de verkering echt voorbij was, ging ze een poosje met Victor Huygens. Toen ze zag dat Tels hen een keer begluurde, ging ze heel opvallend met Victor zoenen. Ook met Victor heeft ze het uitgemaakt. Verder heeft ze nog heel even iets gehad met Jacco, maar met die andere jongens heeft ze niets gehad, hoewel ze wel allemaal wilden.

Alleen Emiel niet. Hij is als enige in haar klas een beetje bijzonder. Emiel... Sylvia glimlacht altijd als ze aan hem denkt. Emiel bemoeit zich met niemand. Je hoort en ziet hem niet, terwijl hij er wel altijd is. Hij is erg in zichzelf gekeerd. Alleen met Nederlands valt Emiel op. Hij is heel taalgevoelig. Ze weet ook dat hij mooie gedichten schrijft, die af en toe in de schoolkrant staan. Gelukkig wordt hij door de groep gewoon geaccepteerd zoals hij is.

Irma's ouders zijn niet thuis. Ze heeft haar lange haren los over haar schouders hangen. Dat doet ze alleen als haar ouders er niet zijn, weet Sylvia. Ook van de lipgloss op haar lippen zijn haar ouders niet gediend. Mijn vader en moeder zijn gewoon super ouderwets, heeft ze Irma wel eens horen zeggen.

'Wat wil je drinken?'

'Cola.'

Terwijl Sylvia haar jas ophangt, schenkt Irma in de keuken iets te drinken in. Met een dienblad en een zak chips lopen ze de trap op naar Irma's kamer, waar een heavy metal dreun de boxen uitknalt.

'Gaaf, hè, Syl.' Terwijl ze dit zegt, loopt Irma naar de tuner en zet het geluid zachter. 'Gaaf, hè,' herhaalt ze nog eens.

'Ja, gaaf. Ook nieuw?'

'Vanmiddag ook gekocht.' Ze zet het geluid nu helemaal

uit. ‘Zal ik *Just Dance* eens opzetten? Dat is echt gaaf.’
Zonder een antwoord af te wachten, schuift ze de cd in
het kleine witte Wii-kastje.

‘Wat vind jij eigenlijk van Emiel?’ Sylvia is in gedachten nog
steeds met Emiel bezig.

Irma draait haar hoofd met een ruk om en kijkt Sylvia ver-
baasd aan. ‘Emiel? Emiel uit onze klas bedoel je?’

‘Ja.’

‘Waarom vraag je dat?’

‘Zomaar.’

‘Zomaar?’

‘Ja, zomaar. Ik dacht net op de fiets even aan hem. Aan de
hele klas trouwens. Ik vind dat we een leuke klas hebben.
Alleen Emiel is een buitenbeentje. Wat vind jij?’

‘Ja. Hij is een beetje bijzonder. Maar hij is Emiel. Gewoon.
Ik vind hem eigenlijk wel lief. Maar voor de rest... Hoezo?
Waarom vraag je dat nou? Ben je soms verliefd op hem?’

‘Nee,’ is de snelle en ook felle reactie van Sylvia. ‘Hele-
maal niet!’

‘Sorry, ik dacht het even.’ Irma kijkt haar lachend aan.
‘Natuurlijk niet, dombo. Hij is mijn type helemaal niet,’
zegt Sylvia gekscherend.

Ze ziet dat Irma haar met een nieuwsgierige blik gadeslaat.
Hoewel het haar moeite kost, besluit ze er niet meer op te
reageren.

Just Dance vindt ze helemaal te gek. De coach doet de
pasjes voor, de moeilijke zelfs twee keer. Het tempo ligt
hoog. Het zweet gutst uit al haar poriën. Als Irma zich
even later op haar bed laat vallen, gaat zij gewoon door.
Ze geniet. Ze geniet van de muziek en de danspassen.
Dit is wat ze wil, beseft ze. Muziek maken en erbij dansen.
Dansen voor een groot publiek. Liedjes zingen. Ze besluit
op dat moment haar gitaarlessen weer op te pakken. Ze

moet alleen een geschikte leraar zien te vinden. Niet weer die kleffe buurman, die meer naar háár keek dan naar haar vingerzetting op de snaren. Ze wil eigenlijk wel naar het conservatorium, maar ze realiseert zich ook dat dit nog iets te moeilijk voor haar is. Ze zal veel en serieus moeten gaan oefenen. Bovendien zal ze eerst haar atheneumdiploma moeten halen.

‘Wat heb jij een conditie, zeg.’ Irma kijkt Sylvia vol bewondering aan. ‘Ik ben bekaf, kan niet meer op mijn benen staan en jij gaat maar door. Je moet danseres worden, jij.’ ‘Dat wil ik ook, maar niet alleen danseres, ik wil er ook bij zingen.’

Irma kijkt haar verbaasd aan. ‘Je meent het ook nog, hè?’ ‘Ja, ik meen het. Maar alsjeblijft, Irm, wil je er met niemand over praten? Ik heb namelijk een heel leuk idee.’

‘Je maakt me nieuwsgierig!’

‘Belooft me dat je er met niemand over praat.’

‘Met mijn hand op het hart belooft ik dat ik er tegen niemand iets over zal zeggen.’

‘Ik wil mijn gitaarlessen weer oppakken en dan op het schoolfeest optreden.’

Irma kijkt haar verbaasd aan. ‘Echt?’

Sylvia knikt langzaam, alsof ze zichzelf nog moet overtuigen van wat ze zojuist heeft gezegd.

Om elf uur fietsen ze samen naar hun stamcafé, de Zwarte Raaf. Bij binnenkomst worden ze met gejuich begroet. Bijna de hele klas is aanwezig. Onmiddellijk worden er twee stoelen bijgesleept. Oud-klasgenoot Jacco komt er al aan met twee colaatjes en zet ze bij de nieuwkomers neer. Voor zichzelf heeft hij een pilsje meegenomen.

‘Op het Weggemans College,’ schreeuwt hij. ‘Op klas 4a en op alle mooie meiden.’ Hij steekt zijn eigen glas omhoog terwijl hij naar Sylvia kijkt. Enkele jongens lachen. Mee-

lopers zijn het, weet Sylvia. Ze vindt ineens dat de klas niet meer zo leuk is als ze eerst dacht. Jacco, die schreeuwerige jongen die altijd pret maakt ten koste van anderen. Ze is blij dat hij niet meer in haar klas zit.

Vorig schooljaar werd hij door twee mannen uit de klas gehaald. Later hoorde ze dat het politieagenten in burger waren. Ze hadden hem meegenomen naar het bureau om hem te ondervragen over een aantal inbraken bij hem in de buurt. Zijn vreemde gedrag was meerdere buurtgenoten opgevallen.

Jacco bekende al snel dat hij geld had gestolen uit de huizen waarvan de mensen niet thuis waren. Hij was goed op de hoogte. Natuurlijk was hij goed op de hoogte. Sommige woningen had hij vanuit zijn zolderkamer geobserveerd, bleek later. Met een verrekijker zag hij waar sommige mensen de sleutel van hun achterdeur neerlegden. Wat een geraffineerde boef. Hij kreeg een flinke taakstraf opgelegd. Maar het ergste voor hem was dat hij ook nog van school werd gestuurd.

Ze begrijpt niet waarom ze ooit verkering met hem had. Ze zou er nu niet meer aan moeten denken. Bah, wat een mierzige achterbakse jongen, denkt ze. Ze kijkt hem minachtend aan en zet het glas terug op het tafeltje. 'Ik hoef het niet.'

'Wat niet? Die cola niet?' Jacco kijkt haar aan.

'Ja, het smaakt me niet.'

'Anders ben je er ook nooit vies van.' Hij schuift het tafeltje opzij en gaat voor haar staan. 'Ik zeg, anders ben je er ook nooit vies van.' Hij pakt het glas weer op en houdt het haar voor. 'Drink op.' Het klinkt dreigend. 'Drink op, zeg ik.'

'Doe even normaal, zeg.' Irma is nu ook opgestaan. Ze loopt op Jacco af. 'Als Sylvia niet wil drinken, is dat haar eigen beslissing, oké?'

‘Laat haar met rust, Jacco. Je ziet toch dat Sylvia het niet wil.’ Tels legt zijn arm om Jacco’s schouder. ‘Kom Jacco, ga zitten.’

Sylvia kijkt Tels dankbaar aan.

‘Bemoei jij je er ook al mee, asielzoeker?’ Jacco maakt een slaande beweging naar Tels.

Tels laat Jacco los en gaat dreigend voor hem staan, maar wordt op datzelfde moment achteruit getrokken door Johan, de barkeeper, die het opstootje al even gadesloeg.

‘Nu is het genoeg, Jacco. Kom maar even bij mij aan de bar zitten. Krijg je een drankje van me.’

Onder zachte dwang neemt de barkeeper Jacco mee. Hij werpt nog een verwijtende blik op Sylvia en Tels, maar loopt dan rustig mee. Johan gaat naast Jacco aan de bar zitten. De klasgenoten kijken nog even naar hen, maar als ze zien dat de barkeeper rustig met Jacco zit te praten, bemoeien ze zich er verder niet meer mee. Ze weten dat Johan ervaring heeft met zulke gasten.

‘Heeft hij veel gedronken?’ Sylvia kijkt Tels aan.

Zijn ogen schieten nog steeds vuur. ‘Een stuk of zeven pilsjes, denk ik. En dat niet alleen hier, hoor. Ik denk dat hij thuis al heeft ingedronken. Wat een loser, zeg. Mij asielzoeker noemen. Kan ik er wat aan doen dat ik geadopteerd ben?’ Schouderophalend kijkt hij Sylvia aan.

Sylvia weet dat Tels de opmerking van Jacco niet zal vergeten.